

[Poul Hartling.]

bredt forlig, så kunne det holde også efter et regeringsskifte, men når man gennemfører sin politik på et spinkelt flertal, stik imod 88 af folketingets mandater, så lægger man op til en løsning, der ikke kan holde. Efter et valg vil ordningerne blive ophævet eller ændret. Det, der nu gennemføres, betyder nødvendig administration og fordyrelser, det betyder, at der lægges vanskeligheder i vejen for folk, der ønsker at skaffe sig et eget hus at bo i. Den politik er et stort flertal i befolkningen imod. Det, befolkningen spørger efter, det er skattelettelser, især for mellemindkomsterne. Det er der ikke nogen som helst udsigt til; derimod får man nu med stor sikkerhed huslejevurderinger både for ejere og for lejere.

For parcellusejerne gennemføres stigningerne på den måde, at man tillægger dem en indtægt, man tillægger dem en lejeindtægt; den udregnes som en procentdel af den nye 15. vurdering. Venstre har i denne samling fremsat lovforslag om en kontantvurdering. Vi finder det ikke rimeligt, at folk, der bor i deres hus, og som ikke tænker på at sælge, pludselig på papiret skal have tilskrevet en ejendomsværdi, som indregner kurstab. Det er denne oppustede ejendomsværdi, der af regeringen lægges til grund for den forøgede lejeværdi, som jo også er en papirindtægt, en indtægt, som folk ikke har haft, men som giver sig udslag i en kontant og følelig skat-testigning. Venstres forslag om en kontantvurdering ville have været et middel imod dette, men det blev stemt ned.

Det er bare én side af den store sammenhæng, der hedder boligpolitik. Det er tydeligt, at regeringen med støtte af socialdemokratiet og socialistisk folkeparti nu gennemfører en boligpolitik, der ikke kan holde. De gennemfører en boliglovgivning, der vil forstærke inflationen og gøre det surere for folk. Derfor vil denne boligpolitik blive underkendt, når vi får et valg.

Det, venstre sigter imod, er et frit boligmarked, fordi konkurrencen er det eneste middel, der kan holde virkelig igen på prisstigningerne, og venstre vil ikke lægge sten i vejen for dem, der har deres eget hus eller ønsker at få eget hus. Regeringens politik fører os længere væk fra frie forhold, den gør det dyrere og besværligere at få eget hus. Det er ufatteligt, at man vil genere folk, der

sætter sig for en opsparing for at få et hus. Det er ufatteligt, at hensynet til boligselskaberne skal gå foran hensynet til, hvad befolkningen ønsker sig.

Hvis statsministeren er overbevist om, at han har befolkningen med sig i denne boligpolitik, hvorfor spørger han den så ikke? Hvorfor udskriver han ikke valg? Og hvis han er klar over, at et overvældende flertal af befolkningen er imod ham, hvor vover han så at fortsætte denne politik og oven i købet trumfe den igennem på en måde, som de fleste af vælgerne ikke kan godkende? Det gælder langt ind i socialdemokratiets rækker.

Statsministeren er ikke alene om det. Hele socialdemokratiet og hele socialistisk folkeparti må bære ansvaret for denne fejlede politik, som man nu vil slutte samlingen med. Hver eneste én i regeringens flertal har dette ansvar. Hvis bare én af dem stemte imod, så ville vi jo få det valg, som er betingelsen for, at vi igen kan få rimelige politiske forhold at arbejde under.

Jeg har nok set, at hr. Erhard Jakobsen vil undlade at stemme. Det betyder, at han ikke bringer regeringen til fald, og det har han da lov til ligesom andre socialdemokrater at vige tilbage for. Det tror jeg i og for sig, at alle også har en forståelse for. Men så skal han ikke gøre sig til af, at han redder parcellusejerne, for hvis det er det, han vil, så må han stemme imod. Ellers bliver det kun en demonstration til fordel for hr. Erhard Jakobsen, men uden nogen som helst gavn for parcellusejerne.

På flere måder har denne samling været en dårlig samling for dansk folkestyre. Vi har fået store økonomiske muligheder gennem vort medlemskab af EF, men regeringen har soldet dem op, således at betalingsbalancen tegner mørkere end nogen sinde. Der er ført en erhvervs politik, som er belastende for de erhverv, som skal konkurrere med det store markeds erhverv. Der er ført en boligpolitik, som gør det surere og sværere for almindelige mennesker at klare dagen og vejen.

Vi oplever en voksende kritik af det politiske liv. Vi oplever en stærkere og stærkere uvilje over for den lovgivning, som vedtages, og over for den måde, den gennemføres på. Den kritik kan ikke undgå at ramme regeringen med stor styrke. Jeg tror, at flere